

— Добре, — рекло момчето.

Разтворило чадъра. Рукналъ буенъ дъждъ, напоилъ цѣлата земя на вѣчната суша. Раззеленѣли се полята и горитѣ, запѣли птицитѣ.

Затворило момчето чадъра. Спрѣлъ дъждътъ.

— Царю честити, дай ми сега огнения камъкъ!

Но царътъ не искалъ да се раздѣли съ скъпоценния камъкъ, който струвалъ едно царство.

— Я се махай отъ тукъ! — извикалъ той на момчето. — Хичъ можешъ ли ти дъждъ да докарашъ! Дъждътъ самъ си завалѣ?

Разсърдило се момчето. Разтворило пакъ чадъра, че като рукналъ она дъждъ! Валѣлъ, потекли голѣми рѣки, още малко, и ще отнесатъ царския палатъ. Уплашилъ се царътъ.

— Охъ, юначе, затвори по-скоро тоя дяволски чадъръ! На ти огнения камъкъ.

Взело момчето огнения камъкъ. Затворило чадъра. Спрѣлъ дъждътъ. Момчето трѣгнало къмъ страната на вѣчния дъждъ. Следъ три дни и три нощи стигнало. Това била една тъмна страна, дето всичко гниело въ вода. Момчето разтворило чадъра, да се пази отъ дъжда. Дъждътъ рукналъ още по-силно. Момчето отишло при царя.

— Царю честити, подари ми златния пръстенъ!

— Ехе! — извикалъ царътъ. Това е най-скъпото ми. Ще ти дамъ, но ако направишъ да спратъ дъждоветѣ. Царството ми изгни въ вода. А ето още по-силно завалѣ, откакто дойде ти.

— Добре! — рекло момчето и затворило чадъра си Веднага дъждътъ съвсемъ спрѣлъ и пекнало слънце. За единъ день изсушило земята. Вдигнали клони горитѣ, зашумѣли тревитѣ, литнали и запѣли птицитѣ.

— Дай ми сега златния пръстенъ! — рекло момчето.

Но царътъ не искалъ да се раздѣли съ златния пръстенъ, дето струвалъ три царства.

— Я се махай! — извикалъ той на момчето. — Слънцето и безъ тебъ щѣше да си пекне.

Разсърдило се момчето. Разтворило чадъра. Рукналъ пакъ дъждътъ. Разкрещѣлъ се царътъ отъ страхъ и далъ на момчето златния пръстенъ. Взело го момчето. Затворило чадъра. Спрѣлъ дъждътъ. Момчето продължило пѣтя си.

Следъ три дни и три нощи стигнало гората, която всѣкога била зелена. Срѣдъ гората билъ дворецътъ на магьосницата, цѣлиятъ изплетенъ отъ клони и листа. Предъ вратата седѣла магьосницата. Царската дъщеря плетѣла косата ѝ и плачела.

Доближило се момчето. Извадило огнения камъкъ и златния пръстенъ. Трѣбвало да даде златния пръстенъ, който струвалъ три царства, на магьосницата, но тя била толкова прозна, а царската дъщеря толкова хубава, че момчето си рекло:

— Грѣхъ е такъвъ хубавъ, скъпъ пръстенъ да го дамъ на